

ikke, hvorfor man for Eksempel vil bruge de stærke, nedsættende Ord eller i hvert Fald forholdsvis stærke Ord — naar man taler med en vis Overlegenhed om folkelig Underholdning — overfor Cirkusforestillinger og mene, at de staar saa lavt i kulturel Henseende i Sammenligning med Teaterforestillinger. Der ligger næsten Side om Side her i København to Institutioner — ja, der er for Resten kun en Gade imellem —, det er Scala og Cirkus Varieté, som det hedder om Vinteren, Cirkus om Sommeren. Naar man nu vil undersøge, hvilken Art af Underholdning man faar de to Steder, vil jeg tillade mig at mene, at ærede Medlemmer skal have vanskeligt ved at paastaa, at den kulturelle Opdragelse, man faar i Scala, er bedre end den, man faar i Cirkus; med al Respekt for, hvad Scala kan yde af scenisk Pragt o. s. v., alt, hvad der hører hen under et villedet Teater, hvor selve Teatret er indbydende, vover jeg at sige, at jeg tror, at for Befolkningen i Almindelighed har Scalas Forestillinger ikke mere opdragende Betydning end Cirkus'. Ikke desto mindre betales det ene Sted dobbelt saa meget i Skat som det andet. Naar man, som det er opført i Lovforslaget, gaar op til 40 pCt. i Skat af Forlystelser af den Art, tror jeg, man handler galt overfor de Mennesker, der kun har ringe Lejlighed til at søge de dyrere og vel ofte bedre Fornøjelser. Er det nødvendigt at skride til en saa voldsom Stigning? Kunde der ikke tænkes en lidt rimeligere Stigning, en lidt ringere Afstand mellem disse Skattesatser? Jeg vil henstille til det ærede Udvalg, der faar med den Sag at gøre, nøje at overveje, om ikke der var en Mulighed derfor. Helst vilde jeg ønske, at man kunde have samme Skat for alle Arter af Underholdning, men det anser jeg for ugørligt. Kan man altsaa ikke det, maa man alligevel huske, hvad der ogsaa blev sagt om Forlystelsesskatten, da Lovforslaget herom første Gang forelaa til Behandling i Folketinget: at man simpelt hen vælter Skatten over paa Publikum. Det bliver ikke Værterne, der skal betale, eller de paagældende Indhavere af Forlystelsesetablissementet, men det bliver det store Publikum, og man gør det altsaa saa meget vanskeligere for dette at opnaa en Fornøjelse, som efter deres Mening — og for øvrigt ogsaa efter min — kan være udmærket. Jeg sætter i Sandhed en Cirkusforestilling lige saa højt som en Teaterforestilling og i visse Tilfælde endda højere, forsaavidt som

en Teaterforestilling kan være slet, men man kan altid være sikker paa, at en Cirkusforestilling, hvis man en Gang har et fastslaaet Program, vil være af den Art, at man kan glæde sig over en Aftens Ophold i Cirkus. Jeg skal nævne en anden Ting, der forekommer mig meget urimelig. Hvis jeg deklamerer et Digt — desværre findes der aldrig Anledning til at gøre det her i Rigsdagen —, skal jeg betale 10 pCt. i Skat. Hvis jeg derimod har faaet en Komponist til at sætte Musik til samme Digt, og jeg synger det, fremsiger dette Digt, hvor Tekst og Musik følges ad, skal jeg betale det dobbelte. Naar jeg gør en Ting mere skøn, skal jeg, eller rettere Publikum, betale mere for den. Det forekommer mig at være en Urimelighed. Jo herligere Kunstværket er, jo bedre det lyder, jo mere det interesserer Publikum, des lavere synes jeg, naar det endelig kommer til Stykket, at man skulde betale Nydelser. Men her forlanger man det omvendte.

Med Hensyn til Forlystelsesskatten skal jeg endnu blot pege paa en Ting, der allerede er berørt, og om hvilken jeg kan sige, at jeg staar paa samme Standpunkt som baade det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), der her har maattet tage Afstand fra den højtærede Finansministers Ønske, og som andre Ordførere. Fra dem alle har der lydt Indvendinger mod den foreslaaede Skat paa Amatørsportsforestillinger. Jeg ved ikke, hvad der egentlig har foranlediget, at man mener at ville beskatte Idræt, hvorunder jeg henregner saavel Gymnastik som al anden Friluftøvelse, Atletik, Fodbold, og hvad der i det hele taget falder ind under den store Idrætsverdens nu vidtforenede Omraade. Naar man har fundet Anledning til at ønske at beskatte Sporten, maa det være, fordi man har forset sig noget paa de vældige Fodboldkampe, der af og til finder Sted. Disse Fodboldkampe besøges af Tusinder, somme Tider af ti Tusind Mennesker, og giver, det ved man, en betydelig Indtægt. Jeg kan her oplyse ærede Medlemmer om, at da Sporten ellers befinder sig i Fattigdom, har ondt ved at slaa sig igennem og ikke vilde kunne gøre det, medmindre den havde offentlig Støtte — denne Støtte er saamænd meget beskednen —, vil dette, at man beskatter Sporten i al Almindelighed, være dræbende for dansk Idræt. Og naar man nu har Fodboldkampe, der kunde tænkes at blive beskattet ud fra det Synspunkt, som er gjort gældende her i Lov-